

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. B. K.**, bytem B., R. 7, zastoupený obecným zmocněncem Mgr. M. K., bytem B., N. 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 14. 6. 2013, č.j. JMK 137851/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 14. 6. 2013, č.j. JMK 137851/2012, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. M. K., bytem B., N. 6.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2013, č.j. JMK 137851/2012, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 24. 10. 2012, č.j. ODSČ-142/B-12.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl ke stejnému závěru jako prvostupňový orgán, který zamítl námitky vznesené žalobcem proti bodovému záznamu žalobce coby řidiče podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), a záznamy provedené na základě oznámení Policie České republiky a Městské policie Brno potvrdil.

Tyto závěry, jakož i postup prvostupňového orgánu žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že ve správním řízení podal námitku proti záznamu bodů č. 5, kde mu za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona č. 361/2000 Sb. byly nesprávně přičteny 3 body. Žalobce tu odkazuje na přílohu k zákonu č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 31. 7. 2011, podle níž se za držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla přičtou 3 body, ale podle znění téže přílohy je od 1. 8. 2011 totéž jednání postiženo pouze dvěma body.

Žalobce s odkazem na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 10. 2010, č.j. TpjN 302/2010, namítá, že je v daném případě nezbytné aplikovat zásadu, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl tento čin spáchán, přičemž podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Pokud pozdější právní úprava připouštěla udělení pouze dvou bodů namísto tří, měla se použít tato pozdější právní úprava.

Přechodné ustanovení v čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 133/2011 Sb.“), žalobce označuje za protiústavní, neboť odporuje výše zmíněné zásadě, konkrétně čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Znění ústavního zákona tak podle žalobce mělo být upřednostněno před tímto přechodným ustanovením.

Žalobce doplňuje, že žalovaný neobjasnil, z jakého důvodu by v daném případě neměly být aplikovány zásady trestního zákona, proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů se domáhal zrušení jak napadeného rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňového rozhodnutí.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s tím, že by se v předmětné věci měl řídit obecnými zásadami pro trestní řízení a odvolává se na znění přechodného ustanovení čl. II bod 1 zákona č. 133/2011 Sb. Žalovaný rovněž nesouhlasí se závěrem žalobce, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a odkazuje na bod 2 na straně 5 napadeného rozhodnutí a na prvostupňové rozhodnutí, kde byla námitka shodného obsahu vypořádána vyčerpávajícím způsobem.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhoval soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v rámci žalobních bodů, tak jak je žalobce uplatnil v podané žalobě dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce v podané žalobě namítal, že v průběhu připisování bodů byl novelizován zákon č. 361/2000 Sb. tak, že za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o přestupcích budou připsány pouze dva body, zatímco v předchozí úpravě se jednalo o body tři. Prvostupňový orgán tak měl k této okolnosti přihlídnout v řízení o námitkách.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že postupoval v souladu s přechodným ustanovením čl. II. bodu 1. zákona č. 133/2011 Sb. (novely zákona o silničním provozu), které považoval jako *lex specialis* za závazný. Jeho argumentace tak obsahuje odpověď na odvolací námitku žalobce, a to sice strohou, ale zcela přezkoumatelnou.

Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu se řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek nebo trestný čin, v registru řidičů zaznamená stanovený počet bodů.

Podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu provede záznam v registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo

doručeno oznámení o uložení pokuty nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin.

Judikatura Nejvyššího správního soudu se usnesením rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, ustálila na závěru, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu *“...[26] Při hledání odpovědi na otázku položenou šestým senátem, zda záznam bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, je třeba vyjít v první řadě z judikatury ESLP k pojmu „trest“. Podobně jako pojem „trestní obvinění“ obsažený v čl. 6 odst. 1 Úmluvy má i pojem „trest“ v čl. 7 odst. 1 Úmluvy autonomní význam, a je tudíž nezbytné vykládat jej nezávisle na jeho významu ve vnitrostátním právu...*

[27] Konkrétně k povaze bodového systému se ESLP vyjádřil v rozsudku ze dne 23. 9. 1998, Malige proti Francii, stížnost č. 27812/95, ve kterém řešil otázku, zda je záznam bodů trestem a zda má trestní povahu ve smyslu čl. 6 Úmluvy...

[29] V nyní projednávané věci se však stěžovatel na rozdíl od věci Malige proti Francii nedovolával čl. 6 Úmluvy, nýbrž čl. 7 odst. 1 věty druhé, podle něhož „nesmí být uložen trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době spáchání trestného činu.“. K němu se ESLP zásadně vyjádřil ve věci Scoppola proti Itálii (č. 2), stížnost č. 10249/03. Soud v článku 7 nalezl (oproti své dosavadní judikatuře) oporu pro právo na uložení mírnějšího trestu v případě, že pozdější právní úprava je pro pachatele příznivější (lex mitior). V rozsudku velkého senátu vydaném v této věci dne 17. 9. 2009, ESLP dovodil, že citované ustanovení nejenže zakazuje uložit trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době spáchání trestného činu, ale zároveň přikazuje v případě ukládání trestu retroaktivitu, je-li to pro pachatele nová právní úprava příznivější (srov. zejména body 106-109 citovaného rozsudku).

[30] Odrazem čl. 7 Úmluvy je i čl. 40 odst. 6 Listiny, který zní: Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, publ. pod č. N 75/26 SbNU 253, k citovanému ustanovení uvedl: „Přestože zákaz retroaktivity právních norem je v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod výslovně upraven jen pro oblast trestního práva (...), je nutno z čl. 1 Ústavy dovodit působení tohoto zákazu i pro další odvětví práva (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997 publikovaný pod č. 63/1997 Sb.). Akcent kladený na zákaz zpětné účinnosti právních norem jako na jeden ze základních prvků právního státu pramení z požadavku právní jistoty. Zákaz retroaktivity spočívá v tom, že podle současné právní normy zásadně není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či

právní vztahy, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Zákaz zpětné účinnosti právních norem vychází z principu, podle něhož každý musí mít možnost vědět, které jednání je zakázané, aby mohl být za porušení zákazu volán k odpovědnosti. Tento zákaz souvisí i s funkcí právních norem, které svým adresátům ukládají, jak se mají chovat po jejich účinnosti, a proto zásadně platí jen do budoucna.“; obdobně rovněž v nálezu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/00, publ. pod N 12/21 SbNU 91.

[31] V nálezu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, publ. pod N 110/46 SbNU 11, Ústavní soud uvedl, že čl. 40 odst. 6 Listiny dopadá i do sféry správního trestání: „Tento problém již Ústavní soud, jak přiléhavě zmiňuje stěžovatelka, vyřešil v nálezu sp. zn. III. ÚS 611/01 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 26, nález č. 75), kde mimo jiné, s odkazem na nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, vyhlášen pod č. 63/1997 Sb.), dovodil, že ačkoliv je zákaz retroaktivity právních norem v čl. 40 odst. 6 Listiny výslovně upraven jen pro oblast trestního práva, je nutno z čl. 1 Ústavy dovodit působení tohoto zákazu i pro další odvětví práva.“

[32] V oblasti správního trestání Nejvyšší správní soud již ve své starší judikatuře, konkrétně v rozsudku ze dne 27. 10. 2004 č. j. 6 A 126/2002 - 27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS, obdobně konstatoval: „Ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty. Ve svých důsledcích znamená, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého, se musí ve svých důvodech vypořádat s otázkou, zda nové právo vůbec převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle práva starého.“

[33] Rozšířený senát věc posoudil v intencích shora citované judikatury a dospěl k závěru, že záznam bodů do registru řidičů není pouhým administrativním opatřením, jak dosud konstatovala judikatura Nejvyššího správního soudu. Z výše provedeného rozboru vyplývá, že záznam bodů do registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy...

[39] Rozšířený senát v této souvislosti podotýká, že zde nedochází k porušení zásady non bis in idem zakotvené v čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Cílem tohoto ustanovení je zabránit zahájení dalšího „trestního řízení“ o témže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto (rozsudek ESLP ze dne 20. července 2004, Nikitin proti Rusku, č. stížnosti 50178/99, bod 35; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 10. února 2009, Sergey Zolotukhin proti Rusku, č. stížnosti 14939/03, bod 107). O další „trest“ se nejedná v případě, že mezi řízeními existuje „dostatečně úzké spojení“ a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení (rozsudek ESLP ze dne 21. září 2006, Maszni proti Rumunsku, č. stížnosti 59892/00, bod 68; rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ze dne

13. prosince 2005, Nilsson proti Švédsku, č. stížnosti 73661/01). Tak je tomu i v případě bodového systému, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchání přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů.

[40] K první uvedené rovině zásady *non bis in idem* rozšířený senát uvádí, že záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Ostatně i podle rozsudku ESLP ve věci Malige proti Francii je záznam bodů podobný vedlejšímu trestu (bod 39).

[41] Pokud jde o druhý rozměr zásady *non bis in idem*, tj. o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, žalobce není ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve. Pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páchání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tedy sankcí *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě...

[44] Společnost se vyvíjí a společně s ní se vyvíjí i vnímání potřeby sankcionovat určitá jednání. Tento vývoj pak může přinést i zmírnění určitých sankcí za jednání, jejichž trestání dosud přísnější sankcí by již nebylo účelné, výchovné ani potřebné. Dojde-li ke změně právní úpravy ve prospěch delikventa, musí být tato změna v běžících, resp. dobíhajících řízeních vzata v potaz; není však důvodem pro podání mimořádných opravných prostředků proti pravomocným správním rozhodnutím o deliktech (srov. též přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2006, sp. zn. 4 Tz 17/2006).

[45] Rozšířený senát dodává, že projednávaný případ se týkal změny zákona v průběhu správního řízení, tedy v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správních orgánů o něm. Otázku, kam až se uplatní zásada použití pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, konkrétně zda její aplikace přichází v úvahu též v soudním řízení správním před krajským soudem nebo Nejvyšším správním soudem, rozšířený senát nyní neřešil. (cit. z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55).

Rozšířený senát vyslovil výše citované závěry k situaci, kdy se uvedeného přestupku řidič dopustil dne 30. 6. 2011, přičemž rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 8. 11. 2011. Na základě tohoto rozhodnutí byly řidiči do registru řidičů zaznamenány tři body, ačkoli s účinností od 1. 8. 2011 byl zákonný bodový postih za daný přestupek snížen ze tří bodů na dva. Rozšířený senát se tak zabýval situací, kdy se zákon změnil v průběhu správního řízení o přestupku, tedy v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správního orgánu o něm.

Nevyjádřil se tak k otázce, kam až se uplatní zásada použití pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, tedy ve kterých navazujících řízeních k ní má být přihlíženo.

Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobci byl proveden záznam bodů č. 5 na základě pokutového bloku č. UM/2008 3236370, podle kterého žalobce spáchal přestupek ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona č. 200/2010 Sb., o přestupcích, podle něhož se přestupku dopustí, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Uvedeného přestupku, za kterým mu byla uložena pokuta v blokovém řízení, se žalobce dopustil dne 14. 2. 2011.

S účinností zákona č. 133/2011 Sb. (od 1. 8. 2011) je přestupek spočívající v držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem v příloze „Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání“ k zákonu č. 361/2000 Sb. postižen dvěma body. V případě žalobce tedy v době provedení záznamu č. 5 tu nebylo konkurence právní úpravy mírnější, neboť zákon č. 133/2011 Sb., kterým se měnil zákon č. 361/2000 Sb. a snížil se počet bodů za držení telefonního přístroje ze tří na dva, nabyl účinnosti až dne 1. 8. 2011. V daném případě se tak právní úprava „trestání“ změnila až po pravomocném rozhodnutí o přestupku a provedení záznamu bodů, navázaného na spáchání tohoto konkrétního přestupku.

Tu je klíčový pro zdejší soud závěr rozšířeného senátu, že se v případě záznamu bodů nejedná o další samostatný trest, neboť je zde dáno dostatečně úzké spojení mezi řízením o přestupku a tzv. bodovacím systémem, jehož součástí je i řízení o námitkách, a dále, že pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páchaní přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a je tedy sankcí *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou (§ 123c zákona o silničním provozu).

Z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že „trestností činu“ je nutno rozumět možnost, že pachatel bude pro určitý trestný čin odsouzen, tj. po zažalování bude pro tento trestný čin uznán vinným a uložen mu trest. Jsou to tedy všechny podmínky relevantní pro výrok o vině i o trestu, a to i v případě, že nejprve nabude právní moci výrok o vině posuzovaným trestným činem a teprve později je rozhodováno o trestu, který má být obviněnému za takový trestný čin uložen (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 5 Tdo 1103/2010).

V intencích rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byla v případě žalobce tedy trestem nejen pokuta ve spojení se záznamem bodů č. 5, nýbrž i pozbytí řidičského oprávnění, které je spojeno se zaznamenáním 12 bodů. Tento závěr rozšířeného senátu je pro zdejší soud klíčovým východiskem pro zodpovězení otázky, zda je nutno zásadu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny

základních práv a svobod zohlednit i v řízení o námitkách, resp. zda je nutné tuto zásadu zohledňovat i při posuzování toho, zda žalobce dosáhl 12 bodů.

Tu soud poznamenává, že nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné vyčkat dalšího rozhodnutí rozšířeného senátu, kterému byla předložena otázka, zda „*ke změně zákona, která nabyla účinnosti až po právní moci rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu a která je pro pachatele tohoto deliktu z hlediska vymezení dané skutkové podstaty, případně za něj uložené sankce, příznivější, musí přihlížet i správní soudy v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí správního orgánu, případně i v řízení o kasační stížnosti v takové věci.*“ (cit. z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2015, č.j. 5 As 104/2013 – 32). Soud totiž v nyní posuzované věci řeší otázku jinou - zda ke změně zákona, která nabyla účinnosti až po právní moci rozhodnutí o přestupku, ale dříve než došlo k tzv. vybodování, a která je pro pachatele (žalobce) z hlediska uložené sankce příznivější, měl přihlížet prvostupňový správní orgán, resp. žalovaný v řízení o námitkách proti dosažení počtu 12 bodů.

Podle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Je-li tedy pro rozhodování o trestu při správním trestání relevantní zásada, že se použije pozdější právní úpravy, je-li pro pachatele příznivější, je namístě, aby i v řízení o námitkách brojících proti dosažení 12 bodů byla tato zásada zohledněna. K jejímu zohlednění musí dojít i v případě, že ke změně právní úpravy došlo až po právní moci rozhodnutí o přestupku, ovšem v době kdy mu byly připisovány jednotlivé body až do dovršení 12 bodů, s nimiž je spojen trest spočívající v pozbytí řidičského oprávnění za protiprávní jednání. Došlo-li k částečnému zmírnění postihu za jedno z protiprávních jednání, přičemž tu soud záznam bodů vnímá jako jakési „ohodnocení“ páchaného jednání ze strany společnosti, je nutné ke změně ohodnocení přihlížet i při úvaze, zda došlo k dovršení 12 bodů. Stejně tak by tomu muselo být např. i tehdy, pokud by došlo k úplnému vyřazení určitého protiprávního jednání z bodového systému.

Jen tak lze totiž dostat tomu, aby důsledek (trest) spojený s připsáním 12 bodů, kterým je pozbytí řidičského oprávnění, reflektoval aktuální společenský konsensus na potřebě míry sankcionování konkrétních protiprávních jednání a tudíž i okolnost, že „držení telefonního přístroje při řízení vozidla“ je pokládáno za méně nebezpečné než před 1. 8. 2011.

Žalovaný tak nesprávně posoudil právní otázku, když uvedl, že „*při posuzování zaznamenávání bodů s účinností novely zákona č. 133/2011 Sb., je nutné použít přechodná ustanovení v této novele zakotvená (čl. II odst. 1)...Pokud odvolatel namítá rozpor s aktem nejvyšší právní síly (LZPS), lze jej v tomto směru odkázat na ústavní stížnost, se kterou může proti povaze přechodného ustanovení brojít. Pro správní orgány je však tento „lex specialis“ závazný.*“. Ostatně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č.j. 6 As 114/2014 – 69, zdůraznil, že přechodné ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb., které přikazuje použít zákon č. 133/2011 Sb. v dosavadním znění (tj. z pohledu bodového postihu stěžovatele přísnějším), je třeba s ohledem na pojetí bodů zaznamenávaných do registru řidičů jako trestu ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod vyložit tak, že se vztahuje pouze na procesní postup zaznamenávání bodů, nikoli na pravidla hmotněprávní, vymezující počet bodů, jenž má být do registru řidičů zaznamenán. „*Toto přechodné ustanovení sice přikazuje použít zákon o silničním provozu v dosavadním znění (tj. z pohledu postihu stěžovatele přísnějším), avšak použitá textace „při zaznamenávání bodů“ pohodlně umožňuje toto ustanovení interpretovat úzce ve výše uvedeném ústavně konformním smyslu tak, že se vztahuje pouze na procesní postup zaznamenávání bodů (tj. „při jejich zaznamenávání“), nikoli na pravidla hmotněprávní, jež vymezují „výměru“ sankce v podobě počtu bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány. Pokud jde o počet bodů, uplatní se přímo příkaz obsažený v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny, velící použít na danou věc zákon pozdější, pro stěžovatele příznivější. V daném případě tak není důvod navrhopat Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy zrušení zmíněného čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb., neboť toto ustanovení lze ústavně konformně vyložit.*“ (cit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č.j. 6 As 114/2014 – 69).

S ohledem na výše uvedené soud zrušil žalobou napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud dále vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu spočívají náklady řízení v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. listopadu 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu